

Koledy v mělnickém kostele sv. Petra a Pavla

Také letos zve proboštství všechny věřící a zájemce na společnou oslavu Vánoc na Vánoční koncert koled, který se uskuteční dne 25. prosince v 16.00 hod v kostele sv. Petra a Pavla. Všichni, kdo mají zájem zpívat nebo jenom poslouchat, jsou vítáni.

Zpívat budou:

Vlasta Šamanová – soprán,
Jana Grossová – alt,
Karel Šochman – tenor,
Vladimír Hradec – varhany.

Vstup je zdarma.

Vladimír Hradec, varhaník

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí v roce 2017

24. prosince (neděle) – Štědrý den:

- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla - 4. adventní neděle (Na Vyhliďce)
- 16.00 - „půlnoční“ mše sv. pro děti - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

25. prosince (pondělí) - Slavnost Narození Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (úterý) - Slavnost sv. Štěpána prvomučedníka:

- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

OD 27. DO 30. PROSINCE MŠE SV. NEBUDOU.

31. prosince (neděle) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

1. ledna 2018 (pondělí) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

7. ledna 2018 (neděle) - Slavnost Zjevení Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

**Přijď, Pane Ježíši, ty, kterého národy očekávají,
a potěš nás svou blízkostí.**

**Přijď ty, lesku Boží nádhery, ty, sílo a moudrosti Boží:
Proměň noc našeho života v den
a dej světlo našim očím. Amen**

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Milí Farníci

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo.

Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný otec, Kníže pokoje. jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce, (bude vládnout) na Davidově trůně a v jeho království, on je upevní a utvrdí právem a spravedlností od tohoto času až navěky!

Iz 9, 1, 5-6

*Krásné a požehnané Vánoce
a hodně Božího požehnání
do nového roku 2016.*

P. Jacek a P. Mirek

Dovolme, aby se nás dotkla něha, která zachraňuje

„Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem“. Slova apoštola Pavla zjevují tajemství této svaté noci. V Dítěti, jež nám bylo dáno, se konkretizuje Boží láska k nám. Nekonečný Bůh je ode dneška až na věky Bohem, který je s námi. Není daleko, nemusíme jej hledat v nebeských sférách nebo v nějaké mystické ideji; je blízko, stal se člověkem a nikdy se neodloučí od našeho lidství, které přijal za své. Je to noc světla, onoho světla, o kterém prorokoval Izaiáš, že bude osvěcovat ty, kdo kráčí v temnotách; objevilo se a obestřelo betlémské pastýře.

Pastýři jednoduše zjišťují: „dítě se nám narodilo“ a chápou, že veškerá tato sláva, celá tato radost, všechno toto světlo se soustřeďuje do jediného bodu, do onoho znamení, které jim oznámil anděl: „Naleznete dítěátko zavinuté do plének a položené v jeslích“. To bude znamením

navždy, a podle toho bude možné nalézat Ježíše. Nejenom tehdy, ale i dnes. Chceme-li slavit pravé Vánoce, rozjímáme o tomto znamení, o křehké prostotě malého novorozeněte, o jeho jemném uložení, o něžném zavnutí jeho plének. Tam je Bůh.

Nechme se oslovit Dítětem v jesličkách, ale také těmi dětmi, které dnes neleží v kolébce a nejsou zahrnuty láskou matky a otce, nýbrž jsou položeny v jeslích zbědované důstojnosti: v podzemním úkrytu, aby unikly před bombardováním, na chodníku velkoměst, na dně lodky přeplněné migranty. Nechme se oslovit dětmi, kterým není dovoleno se narodit, těmi, které pláč, protože nikdo netiší jejich hlad, a těmi, které nedrží v rukou hračky, ale zbraně.

Tajemství Vánoc, jež je světlem a radostí, interpeluje a otřásá, protože je zároveň tajemstvím naděje i smutku. Nese v sobě příchut smutku, protože láska je nepřijata a život skartován. Tak se to děje Josefovi a Marii, kteří našli zavřené dveře a uložili Ježíše do jeslí, „protože v zájezdním útulku pro ně nebylo místo“ (v.7). Ježíš se narodil některými odmítnut za lhostejnosti většiny. Také dnes se může vyskytovat stejná lhostejnost, když se Vánoce stanou svátkem, kde jsme protagonisty my a nikoli On, a když se pachtíme za dárky a zůstáváme nevnímaví vůči tomu, kdo je odsunut stranou. Vánoce se staly rukojmím této mondénnosti a je zapotřebí je vysvobodit.

Vánoce však mají především příchut naděje, protože navzdory temnotám září Boží světlo. Jeho laskavé světlo nepůsobí strach. Bůh, který

je do nás zamilovaný, nás přitahuje svojí něhou, když se jako chudý a slabý rodí mezi námi jako jeden z nás. Rodí se v Betlémě, městě, jehož jméno znamená „dům chleba“. Zdá se, že nám tak chce říci, že se rodí jako chléb pro nás. Vstupuje do života, aby nám dal svůj život; přichází do našeho světa, aby

nám přinesl svoji lásku. Nepřichází nás pohltit a poroučet nám, nýbrž žít s námi a sloužit nám. Existuje tak přímá spojitost mezi jesličkami a křížem, kde se Ježíš stane lámaným chlebem. Je to přímá spojitost lásky, která se odevzdává a zachraňuje nás, zahrnuje náš život světlem a naše srdce pokojem.

Oné noci to pochopili pastýři, kteří byli v té době marginalizováni. V Božích očích však není nikdo marginální a právě oni byli pozváni k Narození Páně. Kdo si byl jistý sám sebou a soběstačný, byl doma ve svém; pastýři však „pospíchali“ (Lk 2,16). Také my se nechejme této noci oslovit a svolat Ježíšem, jděme za Ním s důvěrou, počínaje tím, co považujeme za marginální, počínaje svými omezeními i svými hříchy.. Dovolme, aby se nás dotkla něha, která zachraňuje. Přiblížme se k Bohu, který se stává bližním, zastavme se a hledme na jesličky, představme si Ježíšovo narození: světlo a pokoj, svrchovanou chudobu a odmítnutí. Vstupme do opravdových Vánoc s pastýři, přinesme Ježíši to, co jsme, svoje marginalizace, svoje nezahojená zranění, svoje hříchy. V Ježíši tak budeme okoušet pravého ducha Vánoc, krásu z toho, že nás má Bůh rád. S Marií a Josefem stůjme před jesličkami, před Ježíšem, který se rodí jako chléb mého života. Rozjímáme o Jeho pokorné a nekonečné lásce a jednoduše děkujeme: díky, že jsi toto všechno učinil pro mne.

Papež František

Věřící je člověk, kterému se stýská po Bohu

„Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit“. Těmito slovy nás mudrci, přišli ze vzdálených zemí, seznamují s tím, proč vážili tak dlouhou cestu: aby se poklonili novorozenému králi. Uvidět a poklonit se – tyto dvě činnosti vynikají z podání evangelia: uviděli jsme hvězdu a chceme se poklonit.

Tito muži uviděli hvězdu, která je přiměla vydat se na cestu. Objev neobvyklého úkazu na nebi uvolnil celou řadu nesčetných událostí. Nebyla to hvězda, která zazářila výlučně pro ně, a neměli ani nějakou zvláštní DNA, aby ji objevili. Jak správně konstatoval jeden církevní otec, mudrci se nedali na cestu proto, že viděli hvězdu, nýbrž uviděli hvězdu, protože byli na cestě (srov. sv. Jan Chrysostom). Měli srdce otevřené horizontu a mohli spatřit, co jim ukazovalo nebe, protože v sobě měli touhu, která je hnala. Byli otevření novosti.

Mudrci tak představují portrét věřícího, tedy člověka, kterému se stýská po Bohu a který cítí, že mu chybí domov, nebeská vlast. Jsou obrazem všech těch lidí, kteří si ve svém životě nedali umrtvit srdce.

Svatý stesk po Bohu plyne z věřícího srdce, které ví, že evangelium není minulá, nýbrž přítomná událost. Svátý stesk po Bohu nám umožňuje mít oči otevřené před každým pokusem o redukování a ochuzení života. Svátý stesk po Bohu je věřící paměť, která se vzpírá prorokům zkázy. Tento stesk je tím, co uchovává naživu naději věřící obce, která týden co týden úpěnlivě prosí slovy: „Přijď, Pane Ježíši!“

Právě tento stesk vedl starce Simeona, aby chodil denně do chrámu s jistotou, že jeho život neskončí, dokud nebude mít v náručí Spasitele. Tento stesk přiměl marnotratného syna vymanit se z destruktivního postoje a vyhledat náruč svého otce. Tento stesk vnímal ve svém srdci pastýř, který zanechal devadesát devět ovcí, aby šel hledat tu ztracenou, a zakoušela ho také Marie Magdalena onoho nedělního rána, když se ubírala ke hrobu, kde ji potkal vzkříšený Mistr. Stesk po Bohu nás vytahuje ven z našich deterministických ohraničení, která nás nutí myslet si, že se nic nedá změnit. Stesk po Bohu je postoj, který láme nudný konformismus a nutí nás, abychom se zasadili o onu změnu, po které toužíme a kterou potřebujeme. Stesk po Bohu má svoje kořeny v minulosti, ale nekončí tam, nýbrž hledá budoucnost. Věřící „nostalgik“, podněcovaný svojí vírou, hledá Boha jako mudrci na těch nejodlehlejších místech dějin, neboť ve svém srdci tuší, že jej tam očekává Pán. Jde na periferii, na hranice a na místa nedotčená evangeliem, aby se mohl setkat se svým Pánem; a nepočíná si přitom nikterak nadřazeně, nýbrž jako žebrák, který nemůže ignorovat oči toho, pro něhož je dobrá zvěst dosud neznámým územím.

Opačný postoj měli v Herodově paláci jen pár kilometrů od Betléma ti, kdo si neuvědomovali, co nastává. Zatímco mudrcové byli na cestě, Jeruzalém spal. Dřímalo společně s Herodem, který, místo aby hledal, spal také. Pohroužen ve spánku umrtveného svědomí. A zděsil se. Je to zděšení, které se před novostí, jež převrací dějiny, uzavírá do sebe, do svých závěrů, svých poznatků a úspěchů. Je to zděšení toho, kdo sedí na svém bohatství a neumí dohlédnout dál. Zděšení, které se rodí v srdci toho, kdo chce kontrolovat všechno a všechny; zděšení toho, kdo je pohroužen do kultury vítězství za každou cenu; kultury, ve které je místo pouze pro „vítěze“ a za jakoukoli cenu. Zděšení, které se rodí ze strachu a obav z toho, co nám klade otázky a ohrožuje naše jistoty a pravdy, naše způsoby přilnutí k tomuto světu a životu. Herodes měl strach, který jej přiměl hledat bezpečí ve zločinu. „Necas parvulos corpore, quia te necat timor in corde – Vraždíš tyto maličké jen proto, že vraždíš strach ve svém srdci.“ (sv. Quodvultdeus, Sermo 2, modlitba se čtením ze svátku Svatých neviňátek 28. prosince).

Chceme se poklonit. Oni mužové přišli z Východu, aby se poklonili, a přišli na místo, které je vlastní králi: do paláce. Přišli tam – a to je důležité – na základě svého hledání. Bylo to náležité místo, protože králi se náleží narodit se v paláci a mít svůj dvůr a své poddané. Je to znamení moci, úspěchu a zdařilého života. A je možné očekávat, že tento král bude uctíván, obávaný a že mu bude pochlebováno, avšak nikoli, že bude milován. Toto jsou mondénní schémata, drobní bůžci, kterým vzdáváme poctu: kult moci, zdání a nadřazenosti. Idoly, které slibují pouze smutek, otroctví a strach.

A právě tam začínala ta delší cesta, kterou se museli vydat tito mužové, přišli zdaleka. Tam museli projevit tu nejobtížnější a nejkomplicovanější neohroženost, totiž objevit, že to, co hledali, nebylo v paláci, nýbrž na místě, které je jinde nejen zeměpisně, ale i existenčně. Tam neviděli hvězdu, která je přiměla objevit Boha, který chce být milován, což je možné jedině ve znamení svobody a nikoli tyranie; objevit, že pohled tohoto

neznámého, ale vytouženého krále neponižuje, nezotročuje a neuvěžňuje. Objevit, že Boží pohled pozvedá, odpouští a uzdravuje. Objevit, že Bůh se chtěl narodit tam, kde jsme jej nečekali a možná ani nechtěli. Anebo kde jej nezřídka popíráme. Objevit, že Boží pohled objímá raněné, znavené, týrané a opuštěné a Jeho síla a Jeho moc se jmenuje milosrdenství. Jak vzdálený je pro některé Betlém od Jeruzaléma!

Herodes se nemohl poklonit, protože nechtěl, ani nemohl měnit svůj pohled. Nechtěl se přestat klanět sobě samému a věřit, že s ním všechno začíná i končí. Nemohl se klanět, protože usiloval o to, aby se klaněli jemu. Ani kněží se nemohli klanět, protože věděli mnoho, znali proroctví, ale nebyli ochotni putovat, ani se změnit.

Mudrci pocítovali stesk, nechtěli už obvyklé věci. Měli dost zvyklostí a byli znuděni a unaveni Herodem svojí doby. Avšak tam, v Betlémě, byl příslib novosti, příslib nezištnosti. Tam se dělo něco nového. Mudrci se mohli klanět, protože měli odvahu vykročit, a když padli na zem před maličkým, padli na zem před chudým, padli na zem před bezbranným, padli na zem před neobvyklým a nepoznaným betlémským Dítětem, objevili Boží Slávu.

Papež František

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. Setkáváme se u Pražské brány a s několika zastávkami procházíme náměstím Míru, ulicí 5. května a náměstím Karla IV. do ulice Fibichovy. Nejbližší termín: 30. prosince 2017 a 27. ledna 2018.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

